

7. nedel'a veľ'konočná C

Jn 17, 20 - 26

1. júna 2025

Milé sestry a bratia v Kristovi

Často počujeme a aj sami sa denne presviedčame o tom, že naša spoločnosť je rozdelená. Tušíme, že jednota je niečo vzácné, ale nevieme ako ju dosiahnuť. Voľakedy nás aspoň v máji na dva týždne dokázali zjednotiť hokejisti, ale aj to už niekoľko rokov neplatí. Možno rozdelenie je prirodzené, veď všade vo svete vidíme, ako politické otázky polarizujú spoločnosť. Máme rôzne vloh, nadania, vraj na človeka veľmi vplýva aj to, akú výchovu dostal v detstve. V prípade prísnej autoritárskej výchovy potom deti v dospelosti príliš nehľadajú tvorivé riešenia problémov, skôr sa spoliehajú na silu - páči sa im, keď politici napínajú svaly a zostrujú slovník. Prípadne používajú zjednodušujúcu demagógiu.

Jednota ale nie je problém len spoločenský, ale aj náš osobný. Jednota vychádza z nás samotných, z nášho vnútra. Vychádza z toho, nakoľko sa my sami vieme zjednotiť so životom, s tým čo nás presahuje - teda aj s Bohom. A rovnako, ako sa dokážeme zjednotiť so svojimi najbližšími v tých elementárnych otázkach. Či sa snažíme s nimi vo všetkom súťažiť, predbehnúť ich, nejako obísť, či obohrať, alebo pristupujeme k nim s priamym úmyslom nájsť zhodu.

V tomto ohľade je dôležité, aby sme sami našli svoj vnútorný pokoj. Niektorí ľudia síce hovoria, že chcú mať pokoj - so všetkými a so všetkým, ale taká reč je len vyjadrením rezignácie, zrieknutia sa snahy niečo vytvoriť, o niečo sa usilovať. Spomínané autoritárske typy sú zase presvedčené, že pre jednotu je potrebný silný vodca. Často aj oni sami majú v živote až neznesiteľné nároky, zákony, pravidlá. Nielen na druhých, ale strpčujú život aj sami sebe. A jednotu v spoločnosti očakávajú od vodcov, od silného pápeža, silného prezidenta.

Dnešné evanjelium ukazuje, že Ježiš sa za jednotu modlil. Nepokladal ju teda za niečo, čo je celkom v našich silách - nedá sa nastoliť zvonka, takpovediac vyrobiť. Ozajstná jednota prichádza z vnútra človeka a je darom. Jednotu nevyrobíme kázaním o jednote, ona sa nedá druhým autoritatívne nariadiť s tým, že poslúchnu a bude jednota. Ježiš vedel, že to by nebola ozajstná jednota.

Ježiš vedel, že ozajstná jednota je dar, ktorý musíme najprv nájsť sami v sebe, až potom ju môžeme prinášať iným, svetu. Ak ju nemáme, nedá nám ju ani žiaden silný vodca. Silný vodca môže sprostredkovať nanajvýš jednotu ponížujúcu, v ktorej sa my sami staneme len objektom, niekým vonkajším. A s istotou sa dá povedať, že taká jednota bude trvať len potiaľ, pokiaľ bude trvať strach z vodcu.

Možno nás moderných ľudí možno prekvapuje, že podľa Ježiša jednota súvisí s Bohom. Že aj dnes je potrebné hľadať ju cez zjednotenie sa s božským princípom života, s Bohom - napr. cez meditáciu. Skutočná jednota, skutočný pokoj vznikajú cez vnútorné spojenie s Bohom, s božím svetom, s hlbším životom - je jedno ako to nazveme. Ozajstná jednota funguje vtedy, keď sa otvoríme životu, Bohu, druhému človeku.

Ježiš sa tiež modlil: aby sme aj my - jeho učeníci - boli tam, kde je on - teda aby sme boli vo vnútornej jednote s Bohom. To je niečo, čo sa dá dosiahnuť j len cez lásku. Len ona skutočne zjednocuje, zjednocuje nás s Bohom i s druhými ľuďmi.

Možno sa niekto v duchu pýta, ako možno milovať Boha, ktorého nevidíme. Ono je to ale navzájom prepojené, kto miluje druhých, zároveň sa otvára pre Boha a pre skutočný život a naopak. Z ozajstnej jednoty sa nedá nič vylúčiť. Nemožno hovoriť o jednote a byť ľahostajný voči životnému prostrediu, alebo potichu schvaľovať kradnutie. Lebo zraňovaním jedného zraňujeme všetko, zraňujeme všetkých a nakoniec aj sami seba. Neničíme len druhého, ale aj spoločnosť a sami seba.

Bratia a sestry, naučme sa aj my podľa Ježišovho príkladu modliť sa: za jednotu, za lásku, za pokoj. Za hodnoty, ktoré sa nedajú vyrobiť. Aby sme ich aj my žili, a aby aj na nás svet spoznal, že sa nás dotkol Kristus a cez neho sme sa aj my dotkli Boha Otca.